

Andrzej Szmyt

Uniwersytet Gdański

andrzej.szmyt@prawo.ug.edu.pl

TRYBUNAŁ OBRACHUNKOWY UNII EUROPEJSKIEJ

Proces rozwoju integracji europejskiej, w tym coraz większa skala środków finansowych pozostających w gestii Unii Europejskiej, zrodził konieczność ustanowienia reguł kontrolnych w tym zakresie. Zadania w tej materii najpierw realizowane były w systemie rozproszonym¹. Na mocy traktatu brukselskiego (22 lipca 1975 r. utworzono jednolity Europejski Trybunał Obrachunkowy (ETO) (franc. – Cour des Comptes, ang. – Court of Auditors). Rozpoczął on działalność od 18 października 1977 r., wówczas jako organ wspólnotowy. Europejski Trybunał Obrachunkowy (ETO) od początku swego istnienia siedzibę ma w Luksemburgu. Od traktatu z Maastricht (7 listopada 1992 r.) uzyskał rangę „instytucji” Wspólnot Europejskich. Dziś jest jedną z siedmiu instytucji Unii Europejskiej – obok Parlamentu Europejskiego, Rady Europejskiej, Komisji Europejskiej, Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej i Europejskiego Banku Centralnego (art. 13 traktatu o Unii Europejskiej – w wersji skonsolidowanej)². Postanowienia bezpośrednio określające status ETO znajdują się w Traktacie o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (art. 285–287 w wersji skonsolidowanej aktu; dawne art. 246–248 TWE)³. Wyraźny wzrost znaczenia i autorytetu ETO jest widoczny zwłaszcza po 1999 r.⁴

Zgodnie z art. 285, ETO „sprawuje kontrolę rachunków Unii”. Rozwinięciem regulacji są przepisy z art. 287. Tak więc ETO kontroluje rachunki wszystkich dochodów i wydatków Unii. Kontroluje również rachunki wszystkich dochodów

¹ Szerzej zob. A. Sylwestrzak, *Trybunał Obrachunkowy i Europejski Trybunał Obrachunkowy w Unii Europejskiej*, „Gdańskie Studia Prawnicze” 2005, t. XIV, s. 19 i nn.

² Dz. Urz. UE 2016 C 202 z. 7.06.2016, s. 1.

³ *Ibidem*.

⁴ S. Mitrowski, *Europejski Trybunał Obrachunkowy – zewnętrzny kontroler Unii Europejskiej*, „Studia Europejskie” 2012, nr 2, s. 83 i nn.

i wydatków wszystkich organów lub jednostek organizacyjnych utworzonych przez Unię – tu w takim zakresie, w jakim akt założycielski nie wyklucza takiej kontroli. Istota funkcji ETO w pełni odpowiada nieodzownej – we współczesnym rozumieniu demokracji i praworządności – zasadzie istnienia niezależnej instytucji kontrolującej gestora środków publicznych.

Europejski Trybunał Obrachunkowy w szczególności przedkłada Parlamentowi Europejskiemu i Radzie „poświadczenie wiarygodności” rachunków, ale również legalności i prawidłowości operacji leżących u ich podstaw. Poświadczenie to (zwane DAS – od franc. *declaration d'assurance*) jest publikowane w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej. Może ono także zostać uzupełnione przez szczegółowe „oceny” każdego z głównych obszarów działalności Unii. Kontrole koncentrują się na budżecie Unii i politykach unijnych, zwłaszcza na kwestiach wzrostu i gospodarczego zatrudnienia, finansów publicznych oraz ochrony środowiska i przeciwdziałania zmianom klimatu. Kontrola przeprowadzona przez ETO skupia się głównie na Komisji Europejskiej, która jest głównym organem odpowiedzialnym za wykonanie budżetu UE. Jednak współpracuje też z organami krajowymi państw członkowskich, gdyż większość funduszy UE (około 80%) zarządzanych jest przez Komisję wspólnie z tymi organami.

Europejski Trybunał Obrachunkowy kontroluje prawidłowość zarówno dochodów, jak i wydatków oraz upewnia się co do należytego zarządzania finansami. Czyniąc to, ETO w szczególności sygnalizuje wszelkie nieprawidłowości. Kontrola dochodów jest przeprowadzana zarówno na podstawie założeń dochodowych, jak również płatności przekazanych Unii. Kontrolę wydatków ETO przeprowadza tak na podstawie podjętych zobowiązań, jak i dokonanych wypłat. Co istotne, kontrole te mogą być przeprowadzane także nawet jeszcze przed zamknięciem rozliczeń w danym roku budżetowym.

Po zamknięciu każdego roku budżetowego ETO ma obowiązek sporządzenia „rocznego sprawozdania”. Sprawozdanie roczne jest przesłane innym instytucjom Unii. Jest ono także publikowane w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej. Co istotne, jest ono publikowane wraz z odpowiedziami tych instytucji na uwagi ETO. Obok sprawozdań rocznych, które zawierają przede wszystkim wyniki kontroli finansowych i kontroli zgodności w zakresie budżetu Unii i europejskich funduszy rozwoju, ETO sporządza odrębnie sprawozdania roczne dotyczące agencji, organów zdecentralizowanych oraz innych organów Unii. Roczne sprawozdanie z wykonania budżetu Unii jest najważniejszym dokumentem przygotowanym przez ETO.

Europejski Trybunał Obrachunkowy ma ponadto prawo przedstawić w każdej chwili swoje uwagi, zwłaszcza w formie „sprawozdań specjalnych” w poszczególnych sprawach. Zwykle jest ich kilkanaście rocznie. ETO może też wydawać „opinie” na żądanie którejkolwiek z pozostałych sześciu instytucji Unii. Sprawozdania specjalne zawierają wyniki kontroli w wybranych obszarach

działalności Unii lub w kwestiach zarządzania. Przede wszystkim są one efektem kontroli wykonania zadań. Jest to kontrola następująca *ex post*.

Europejski Trybunał Obrachunkowy pomaga Parlamentowi Europejskiemu i Radzie w wykonywaniu ich funkcji kontrolnych w zakresie wykonania budżetu. Swoje priorytety kontroli ETO wyznacza z wyprzedzeniem, określając wieloletnie strategie. Stara się zwiększyć swój wkład w rozliczalność publiczną Unii i umacniać profesjonalizm kontroli. Kontrole ETO są przeprowadzane zgodnie z międzynarodowymi standardami i dobrymi praktykami kontroli. Wyniki kontroli ETO wykorzystują nie tylko pozostałe instytucje Unii, ale także państwa członkowskie dla sprawowania nadzoru nad wykonaniem budżetu Unii. Wyniki prac ETO w poważnej mierze stanowią wsparcie dla corocznej procedury udzielania absolutorium Komisji Europejskiej przez Parlament Europejski. Komisja Europejska w znacznym stopniu akceptuje zalecenia ETO, choć jednak nie zawsze. Stanowią one jednak istotny element – nawet na dalszą przyszłość – debaty publicznej, zwłaszcza w Parlamencie Europejskim⁵.

Każda z instytucji Unii ma prawo wystąpić do ETO o sporządzenie opinii – z punktu widzenia aspektów finansowych – w sprawie projektowanych aktów prawnych. Zgodnie z prawem unijnym Komisja Europejska ma w takim przypadku obowiązek zasięgnięcia opinii ETO. Częste są w tej materii wnioski Parlamentu Europejskiego, ewentualnie jego komisji. Opinie ETO nie są wprawdzie prawnie wiążące, ale w praktyce mają – z racji profesjonalnego autorytetu – duże znaczenie dla prowadzonych prac legislacyjnych. Jest to swoista kontrola poprzedzająca (*ex ante*).

Zgodnie z przywołanym art. 285 w skład ETO wchodzi jeden obywatel z każdego państwa członkowskiego. Zasada ta jako obowiązująca prawnie została wprowadzona traktatem z Nicei (2003 r.), a wcześniej miała charakter zwyczajowy. „Rozszerzenie się” Unii skutkowało każdorazowo powiększaniem składu ETO, ale też każde państwo ma do dyspozycji tylko jedno miejsce. Europejski Trybunał Obrachunkowy liczy aktualnie 28 członków.

Członkostwo w ETO ma – co do zasady – charakter kadencyjny. Członkowie ETO są mianowani na okres 6 lat. Rada – po konsultacji z Parlamentem Europejskim – przyjmuje listę członków ETO, sporządzoną zgodnie z propozycjami każdego z państw członkowskich. Nominacje państw członkowskich mają charakter indywidualny, ale Rada mianuje skład *en block*. Wspomniana wyżej opinia Parlamentu Europejskiego nie jest wiążąca ani dla państwa członkowskiego, ani dla Rady. W praktyce nominację kandydata na członka ETO uważa się za sprawę w gestii danego państwa. Mandat członków ETO jest odnawialny, nie ma więc prawnych przeszkód dla sprawowania go dłużej niż przez jedną kadencję, choć nie dopuszcza się kandydowania na trzecią kadencję. Poza przypadkami

⁵ *Ibidem*, s. 86.

normalnej wymiany lub śmierci funkcje członka ETO kończą się z chwilą jego rezygnacji lub dymisji, orzeczonej przez Trybunał Sprawiedliwości UE. Jedynie Trybunał Sprawiedliwości – na żądanie ETO – władny jest stwierdzić, że członek ETO przestał odpowiadać wymaganym warunkom lub czynić zadość zobowiązaniom wynikającym z jego urzędu. Stwierdzenie takie może oznaczać zwolnienie z funkcji lub pozbawienie prawa do emerytury bądź innych podobnych korzyści. Z wyjątkiem przypadku dymisji członkowie ETO pełnią swoje funkcje do chwili ich zastąpienia. W przypadku śmierci, dymisji lub rezygnacji członka ETO jest on zastępowany na okres pozostający do zakończenia mandatu.

Mimo nominowania osoby do składu ETO przez państwo członkowskie członkowie ETO są w pełni niezależni w wykonywaniu swoich obowiązków, w ogólnym interesie Unii (art. 285). Są oni wybierani (art. 286) spośród osób, które wchodzi lub wchodziły w swych państwach w skład organów kontroli zewnętrznej lub mających szczególne kwalifikacje do zajmowania tego stanowiska. Ich niezależność musi być niekwestionowana. W wykonywaniu swych obowiązków członkowie ETO nie zwracają się o instrukcje ani ich nie przyjmują od żadnego rządu lub jakiegokolwiek organu. Jak widać, przepisy przywiązują tu szczególne znaczenie do takich cech, jak niezależność i kwalifikacje członków ETO.

Spójny jest tu także wymóg powstrzymywania się przez członków ETO od wszelkich czynności niezgodnych z charakterem ich funkcji. Nie mogą oni podczas pełnienia swych funkcji wykonywać żadnej innej zarobkowej lub niezarobkowej działalności zawodowej. Obejmując stanowiska, uroczyście zobowiązują się szanować, w trakcie pełnienia funkcji i po ich zakończeniu, zobowiązania z nich wynikające. Chodzi tu zwłaszcza o obowiązki uczciwości i roztropności przy obejmowaniu pewnych stanowisk lub przyjmowaniu pewnych korzyści po zakończeniu funkcji. Do członków ETO stosuje się także te postanowienia „Protokołu w sprawie przywilejów i immunitetów Unii Europejskiej”, które mają zastosowanie do sędziów Trybunału Sprawiedliwości UE. Rada ustala warunki zatrudnienia członków (także prezesa) ETO, a zwłaszcza ich uposażeń, dodatków, emerytur oraz wszelkich należności płatnych zamiast wynagrodzenia. Członkowie ETO są zobowiązani do złożenia deklaracji majątkowej przy rozpoczęciu i zakończeniu kadencji.

Przepisy art. 286 przewidują, że członkowie ETO wybierają spośród siebie, na okres 3 lat, prezesa ETO. Jego mandat także jest odnawialny. Nie jest przewidziany jego szczególny status. Prezes ETO jest więc tylko *primus inter pares*, czyli pierwszy wśród równych sobie. W praktyce zwłaszcza przewodniczy on posiedzeniom ETO, czuwa nad należytyim zarządzaniem instytucją i jej funkcjonowaniem, reprezentuje ETO na zewnątrz, czuwa nad wprowadzeniem w życie podjętych decyzji.

Przywołane wyżej przepisy przewidują, że ETO przyjmuje swe sprawozdania i opinie większością głosów członków wchodzących w jego skład, jest więc instytucją kolegialną, o równych prawach wszystkich swoich członków. *Explicite* jednak dopuszczono, że ETO może ustanowić wewnętrzne izby – w celu przyjmowania pewnych kategorii sprawozdań lub opinii, na warunkach określonych w regulaminie wewnętrznym ETO. Europejski Trybunał Obrachunkowy wprowadził sam uchwałę swój regulamin wewnętrzny, ale – zgodnie z art. 286 – regulamin ten wymaga zatwierdzenia przez Radę⁶.

Zgodnie z regulaminem wewnętrznym, ETO jest podzielony na 5 izb (grup kontroli), do których przypisani są poszczególni członkowie ETO i kontrolerzy. Członkowie każdej izby wybierają przewodniczącego na dwuletnią, odnawialną kadencję. Każda z izb odpowiada za określony obszar wydatków i dochodów Unii. Izba pierwsza – kontroluje użytkowanie zasobów naturalnych. Izba druga – kontroluje inwestycje na rzecz spójności, wzrostu i włączenia, społecznego. Izba trzecia – ma w swym zakresie działania zewnętrzne, bezpieczeństwo i wymiar sprawiedliwości. Izba czwarta – obejmuje regulację rynków i konkurencyjności gospodarki. Izba piąta – ma w swej pieczy finansowanie i administrację Unii, w tym przygotowanie zbiorczego projektu sprawozdania rocznego ETO. Do każdej z nich należy uchwalanie sprawozdań specjalnych, specjalnych sprawozdań rocznych oraz opinii. Należy do nich także przyjmowanie projektów części sprawozdań rocznych, dotyczących budżetu UE i europejskich funduszy rozwoju, które są uchwalane przez ETO *in pleno*.

Regulamin wewnętrzny ETO przewiduje także istnienie dwóch komitetów: Komitetu ds. Jakości Kontroli oraz Komitetu Administracyjnego. Najwyższym rangą urzędnikiem jest Sekretarz Generalny, mianowany przez ETO także na sześcioletnią, odnawialną kadencję. Sekretarz Generalny odpowiada za funkcjonowanie Sekretariatu ETO oraz kierowanie około 900-osobowym personelem całej instytucji, a jedna trzecia personelu to osoby o bogatym doświadczeniu zawodowym w dziedzinie księgowości, zarządzania finansami, kontroli zewnętrznej i wewnętrznej, prawa i ekonomii. Od początku 2016 r. wydzielono w ETO dziesięć dyrekcji zadaniowych, w ramach których działają elastyczne zespoły tworzone *ad hoc*.

Zgodnie z przywoływanym art. 28 kontrola sprawowana przez ETO dotyczy dokumentów, ale w razie potrzeby przeprowadzana jest na miejscu – w innych instytucjach Unii, w pomieszczeniach każdego organu lub jednostki organizacyjnej zarządzających dochodami i wydatkami w imieniu Unii; także jednak w państwach członkowskich, w tym w pomieszczeniach każdej osoby fizycznej lub prawnej otrzymującej płatności z budżetu.

⁶ Obowiązujący obecnie regulamin wewnętrzny ETO opublikowano w Dz. Urz. UE L 103 z 23.04.2010.

Kontrolę w państwach członkowskich przeprowadza się w powiązaniu z krajowymi instytucjami kontrolnymi lub – jeśli nie mają one niezbędnych uprawnień – z właściwymi służbami krajowymi. ETO oraz krajowe instytucje kontrolne państw członkowskich współpracują na zasadzie wzajemnego zaufania, zachowując przy tym swoją niezależność. Instytucje te lub właściwe służby zawiadamiają ETO, czy zamierzają uczestniczyć w kontroli.

Na żądanie ETO wszystkie zobowiązane podmioty przekazują mu wszelkie dokumenty lub informacje niezbędne do wykonywania jego zadania. Podmioty te to inne instytucje Unii, organy lub jednostki organizacyjne zarządzające dochodami i wydatkami w imieniu Unii, osoby fizyczne lub prawne otrzymujące płatności z budżetu, a także krajowe instytucje kontrolne bądź – jeżeli nie mają one niezbędnych uprawnień – właściwe służby krajowe.

W odniesieniu do działalności Europejskiego Banku Inwestycyjnego, związanej z zarządzaniem dochodami i wydatkami Unii, prawo dostępu ETO do informacji posiadanych przez Bank jest regulowane umową zawartą między ETO, Bankiem oraz Komisją. W przypadku braku umowy ETO ma wszakże dostęp do informacji niezbędnych do przeprowadzania kontroli dochodów i wydatków Unii zarządzanych przez Bank.

Przepisy unijne nie określają bezpośrednio organizacji aparatu państwa członkowskiego, w tym organu kontroli w systemie organów wewnętrznych – jego miejsca, zakresu kompetencji, organizacji wewnętrznej, sposobów działania. Założeniem wynikającym z zasad ogólnych jest jednak przyjęcie konieczności istnienia w poszczególnych państwach członkowskich najwyższego organu kontroli, należycie usytuowanego, zorganizowanego i wyposażonego w odpowiednie kompetencje⁷. Warunkuje to zdolność wykonywania obowiązków wynikających z członkostwa w Unii. Z przepisu przywołanego w art. 287 wyraźnie, choć pośrednio, wynika taki obowiązek.

Wprawdzie traktatowa formuła z art. 287 o przeprowadzaniu kontroli przez ETO „w powiązaniu” (*in liaison with*) z krajowymi instytucjami kontrolnymi jest mało jurydyczna, dość niedookreślona, ale wyraża założenie współpracy opartej na wspólnej dobrej woli obu stron. Jedynie przykładowym przejawem minimum współpracy jest wyraźne wskazanie w tym że przepisie skonkretyzowanych obowiązków; po stronie ETO jest to obowiązek poinformowania krajowego organu kontroli o zamiarze przeprowadzenia kontroli na terytorium państwa członkowskiego, po stronie tegoż organu krajowego zaś obowiązek poinformowania ETO o tym, czy krajowy organ kontroli zamierza wziąć udział w tejszej kontroli. U podstaw takiej koncepcji leży jednak ogólna zasada współpracy i lojalności w relacjach między Unią a państwem członkowskim. W praktyce tryb

⁷ Szerzej zob. J. Mazur, *Współdziałanie najwyższego organu kontroli państwa członkowskiego Unii Europejskiej z Europejskim Trybunałem Obrachunkowym*, „Kontrola Państwowa” 2004, nr 6.

współdziałania najwyższych organów kontroli państw członkowskich z ETO określa szereg niewiążących prawnie, często nienazwanych ustaleń wspólnego „Komitetu Kontaktowego”.

Warto też zauważyć, że czasem ETO decyduje się na drogę sądową w celu ochrony swych uprawnień. Przykładem może być wystąpienie ETO – za pośrednictwem Komisji Europejskiej – do Trybunału Sprawiedliwości UE z wnioskiem o stwierdzenie wadliwości odmowy przez państwo członkowskie wglądu w dokumenty, o który wystąpił podczas kontroli. W sprawie, o której mowa, Trybunał Sprawiedliwości EU wyrokiem z dnia 15 listopada 2011 r. uznał zasadność argumentów ETO⁸.

Swoje zadania ETO realizuje w oparciu o międzynarodowe standardy i dobre praktyki kontrolne, dbając o ich doskonalenie i upowszechnianie, łącznie z opracowaniem fachowych podręczników i wytycznych. Europejski Trybunał Obrachunkowy planuje swoją pracę na podstawie strategicznych planów wieloletnich i szczegółowych planów rocznych. Dobór tematów kontroli następuje na podstawie oceny ryzyka, interesu publicznego oraz oczekiwanego oddziaływania. Etapem przedkontrolnym jest analiza wstępna oraz ocena przydatności i sensowności proponowanej kontroli (*preliminary study*), a po jej aprobachie na szczeblu właściwej izby – ogólny program kontroli (APM – Audit Planning Memorandum). Na gruncie zatwierdzonego przez izbę programu ogólnego odpowiedni zespół kontrolerów opracowuje program szczegółowy oraz określa sposób działania. O ile w analizie wstępnej chodzi zwłaszcza o ocenę wykonalności proponowanego zadania kontrolnego oraz jego oddziaływania, to w ramowym programie szczegółowym chodzi o określenie etapów kontroli, aby zapewnić wydajność i skuteczność całego procesu kontroli tak, aby móc zrealizować cel badania kontrolnego. Celem takim jest uzyskanie wystarczających, istotnych i wiarygodnych danych, pozwalających na wyciągnięcie odpowiednich wniosków. Dane te (dowody) uzyskiwane są w toku prac kontrolnych w terenie (w trakcie wizyt na miejscu w instytucjach, agencjach i organach zdecentralizowanych Unii, w organach administracji krajowej lub u innych odbiorców środków unijnych). Podejście do kontroli musi być całościowe i systemowe.

Zakończenie kontroli wieńczy opracowanie – przez zespół kontrolerów – szczegółowych wniosków. O wstępnych ustaleniach zawiadamia się jednostki kontrolowane, umożliwiając im ustosunkowanie się do ustaleń ETO. Chodzi tu zwłaszcza o potwierdzenie zasadności tychże ustaleń, ewentualnie zanegowanie ich trafności, a także możliwość przedłożenia dalszych informacji. Po etapie uzgadniania faktów z jednostką kontrolowaną ETO sporządza projekt sprawozdania z kontroli, który następnie konsultuje z jednostką kontrolowaną w trybie

⁸ S. Mitrowski, *Europejski Trybunał...*, s. 83–84 o przywołanej sprawie *Komisja Europejska przeciwko Republice Federalnej Niemiec* (C-539/09).

bilateralnych rozmów. Projekt sprawozdania zawiera nie tylko informacje o celu kontroli i poczynionych ustaleniach, ale także wnioski z zaleceniami dla poprawy kontrolowanej sytuacji. Ostatecznie ETO przygotowuje końcowy tekst swego sprawozdania i po przyjęciu go *in pleno* publikuje – wraz z oficjalnymi odpowiedziami (wyjaśnieniami) kontrolowanej jednostki. Całość przedsięwzięcia ETO wieńczy procedura post-kontrolna, polegająca na monitorowaniu działań podjętych w następstwie zrealizowanej kontroli (sprawdzanie po dwóch–trzech latach, w jakim zakresie zrealizowane zostały zalecenia)⁹.

W przypadkach podejrzenia nadużycia finansowego, korupcji lub innej nielegalnej działalności przynoszącej szkodę unijnym interesom finansowym, ETO informuje zawsze Europejski Urząd ds. Zwalczenia Nadużyć Finansowych (OLAF), który jest odpowiedzialny za zwalczanie nadużyć finansowych w Unii oraz ochronę unijnych interesów finansowych. Szacuje się, że problem potencjalnych nadużyć czy defraudacji może dotyczyć około 10% wartości ogólnego budżetu Unii.

Europejski Trybunał Obrachunkowy jest odpowiedzialny za kontrolę finansów Unii. Jako zewnętrzny kontroler przyczynia się też do poprawy zarządzania finansami unijnymi. Chodzi więc zarówno o kontrolę rozliczeń, jak i poprawę jakości zarządczej organów odpowiedzialnych za finanse publiczne Unii. Europejski Trybunał Obrachunkowy wspiera zwłaszcza Parlament Europejski i Radę w kontroli realizacji budżetu, głównie w ramach procedury udzielania absolutionum.

Europejski Trybunał Obrachunkowy istotnie doskonali swoje procedury i metodykę działania. Dokonuje w tym celu zwłaszcza samooceny zarządzania i działalności kontrolnej. Służą temu celowi istotnie także partnerskie przeglądy tych zagadnień, dokonywane – na prośbę ETO – przez najwyższe organy kontroli wybranych państw.

Wszystkie kolejne reformy wspólnotowe systematycznie umacniały rolę instytucjonalną organu kontroli finansowej¹⁰.

⁹ *Ibidem*, s. 81–82.

¹⁰ Niniejszy tekst z drobnymi zmianami został wykorzystany w wersji anglojęzycznej jako *European Court of Auditors* [w:] *Stanowлення та розвиток науки європейського права в Україні*, red. K. Sminrnowej, Kijów–Odessa 2017, s. 29–37.

Andrzej Szmyt

THE COURT OF AUDITORS OF THE EUROPEAN UNION

The Court of Auditors is one of the seven institutions of the European Union. According to the Treaty on the Functioning of the EU (Article 285), the Court “shall carry out the Union’s audit”. It consists of one national from each Member State and is independent from other authorities. The Court’s significance has considerably increased since 1999. The Author discusses the specific competences of the Court, its composition, rules of operation and practice, including cooperation with the relevant bodies of the European Union Member States.